

Pravijo, da bo smrt obiskala vsakega, od okrutnega tirana do najbolj velikodušnega človeka na svetu. Prav to je bil Ivica Marinović, velikodušen in prijazen mladi kmet, vsi za njega pravijo, da si ni zaslužil nič drugega, kot samo najboljše v življenju.

Živel je s svojo ženo, v katero je bil zaljubljen že od otroštva, v eni mali vasi v hribih. Bila sta zelo revna, vendar sta bila zelo srečna in se nista nikoli pritoževala. Edina stvar, ki sta si jo želela je, da za vedno ostaneta skupaj.

Eno zimo je v vas prišla težka bolezen in njegova žena je zbolela. Vsak dan je bila slabša in slabša. Po mesecu dni boja z boleznijo se nekega jutra ni prebudila.

Vaščani so pokopali njegovo ženo na lokalnem pokopališču. Ivica je vedel, da ne more ostati v vasi, saj je polno njunih spominov. Nedolgo po njeni smrti, spomladi je Ivica spakiral stvari in za vedno odšel iz vasi.

Šel je čez gore in doline, hodil je skozi kraje, ki jih še ni nikoli videl, hodil je skozi gozdove kjer je pogosto slišal grozljive zvoke, ki so prihajali izza temnih dreves. Na potovanju je jedel samo tisto kar je našel na poti, kot so razne živali, gozdni sadeži in podobno. Po treh mesecih tavanja si je Ivica zaželel človeške družbe. Nekega dne je prišel na en hrib s katerega je videl eno čudovito dolino, v kateri je bilo mesto v katerem je videl lepe nove hiše. Ivica je odšel v mesto in pri vhodu je stala plošča z napisom:

"Dobrodošli v Lički Rječici, vsi so dobrodošli." Ivica je vstopil v mesto in v mestu je videl to kar ima vsako mesto: cerkev, trgovina, restavracija in mali hotel. Vendar se je začudil, ko je videl da v mestu manjka nekaj zelo pomembnega. Lička Rječica ni imela pokopališča.

Prišel je do enega meščana in ga vprašal: "Oprostite gospod, mi lahko poveste kje je vaše pokopališče?"

Na to vprašanje se je moški začel smejati in rekel: "V našem mestu ni pokopališča."

Ivica je bil presenečen, da v mestu ni pokopališča, na kar mu je moški odgovoril, da to mesto ne potrebuje pokopališča, zato ker tukaj nihče ne umre, vsi ljudje so zdravi in srečni.

Moški mu je pokazal majhno rečico in rekel, da je polna mineralov, ki so zdravilni, zato ker reka prihaja iz ene jame, ki je sveta. Rekel je da v tem mestu nihče ne zboli in nihče ne umre!

Moški je pogledal moškega in mu rekel: "Zagotovo si lačen, pridi danes zvečer v restavracijo na večerjo, obljubim da bo dovolj hrane za tebe."

Ivica še nikoli ni slišal tako nore zgodbe in razmišljal je da ne sprejme ponudbe, vendar je bil preveč utrujen od potovanja in preveč lačen da zavrne. Na koncu je vseeno sprejel ponudbo.

Moški je Ivici dovolil, da se okopa in mu dal eno od svojih oblek, da se obleče, zato ker je njegova bila raztrgana od potovanja.

Ivica je prišel v restavracijo in bilo je točno tako kot je rekel moški, miza polna razne hrane: sadja, zelenjave, kruha in mesa. Ivica se je dobro najedel in rekel, da še nikoli ni jedel boljšega mesa od tega in vprašal je od katere živali je, vendar mu nihče ni hotel povedati.

Ivica se je odločil da postane Lička Rječica njegov novi dom. Našel je delo pri enem kmetu. Vsak večer po koncu dela je Ivica šel v restavracijo in tam ga je vsak dan čakala miza polna hrane.

Po določenem času je Ivica začel verjeti, da tukaj nihče ne umre. Vsi so bili videti srečni in zdravi. Ivica je celo pomislil, da je med potovanjem umrl in da je vse to raj.

Toda neke noči se je Ivica zbudil iz globokega spanca in slišal neki čudni zvok. Zvok je prihajal iz temnega gozda, ki je obdajal mesto. Na začetku je slišal samo čričke in volkove, potem pa je slišal nekaj podobnega šepetu. Veliko glasov je prihajalo iz temnega gozda. Ivica ni mogel ugotoviti kaj je to. Čez nekaj časa so zvoki prenehali in on je ponovno zaspal.

To se je ponavljalo vsak dan, po koncu dela je odšel na večerjo in nato je odšel domov spat kjer je slišal zvoke. Čez nekaj časa ni več mogel nehati jesti te okusne hrane.

Grozljivi, nerazumljivi glasovi so prihajali iz temnega gozda, veno glasnejši, kot da ga obdajajo, nato pa izginili tako hitro kot so prišli. Ivica je ugotovil, da mu nekaj iz hrane povzroča nore sanje, vendar ga to ni toliko motilo, ker je bila hrana tako zapeljiva, da ni mogel nehati jesti.

Neke noči, ko se je prebudil je slišal glasove, vendar sedaj iz hiše svojega šefa. Pogledal je skozi okno in skozi zaveso šefove hiše videl tri sence. To mu je bilo zelo nenavadno, zato ker je šef bil buden tako pozno ponoči in imel je tudi družbo. Ivica je slišal kako oni govorijo: "Ta moški postaja vsak dan vse bolj bolan", je rekel njegov šef. "Če bomo še čakali, bo on preveč bolan, da bi jedel za nas."

"Postal je precej velik, za zdaj", je rekel drugi. "Ali si ga videl v zadnjem času? Od njega lahko dobimo 3-4 dobra kosila."

"Samo gledam ga kako dela, pa se že začnem sliniti", je rekel tretji.

Ivičin šef je nato odgovoril: "Dobro, ubil ga bom jutri, vendar mi morate vi tokrat pomagati. Ne bom spet ostal buden vso noč, da bi ga kuhal, kot prejšnji krat."

Ko je to slišal, je bil zgrožen in sedaj je vedel zakaj v Lički Rječici ni pokopališča. On je jedel telesa mrtvih in kar je najhuje, on je naslednji!!!

Vedel je da nima izbire in da mora pobegniti. Stekel je iz hiše in stekel je v gozd. Sredi noči je šel skozi temen gozd, ničesar ni videl, ampak je tekel naravnost, da pride do nekoga, ki mu lahko pomaga. Tekel je dokler je lahko. Čez nekaj časa se je zrušil, v ušesih je slišal bitje svojega srca.

Ponovno so se začeli slišati tisti glasovi. Glasovi so postajali vse glasnejši in glasnejši in na koncu je uspel slišati kaj glasovi govorijo:

"Izkoplji nam grob! Izkoplji nam grob! Izkoplji nam grob!"

To je bilo v trenutku, ko je svetloba lune prodrla skozi veje dreves in tako je v mesečini lahko videl prizor od katerega mu je zaledenela kri. Gozd je bil poln človeških kosti, lobanj, rok, nog in prstov. Morda so to bili samo potniki kot je bil Ivica. Šepetanje je postalo še glasnejše:

"Izkoplji nam grob! Izkoplji nam grob! Izkoplji nam grob! Izkoplji nam grob!"

Kot sem rekel, Ivica je bil dober človek in je želel pomagati njihovim dušam. Ivica je bil prestrašen, utrujen in bolan, vendar je vedel kaj je treba storiti. Našel je velik kamen in izkopal en velik grob. Po nekaj urah kopanja so bile njegove roke porezane in so krvavele. Dal je kosti v grob in ga zapolnil z zemljo.

Potem ko je pokril vse kosti z zemljo so glasovi nenadoma ponehali in noč je postala ponovno tiha. Ivica je tedaj dalje tekel naprej in izginil v temi gozda.

Po nekaj dneh je prišel v eno mesto, kjer je takoj poiskal šerifa. Povedal je celo zgodbo enemu policistu, ki mu seveda ni takoj verjel, vendar je posumil, da bi to lahko bila resnica, ker so že prej ljudje odhajali v to mesto in se nihče ni nikoli vrnil. Policist se je strinjal, da gre z njim nazaj v mesto.

Ko so prišli v mesto, so bile ulice prazne. Poskušali so koga poklicati, vendar se ni nihče oglasil. Ko so odprli vrata restavracije, so videli grozljiv prizor. Bila je ena večerja v trenutku zamrznjena v času. Mize so bile polne pokvarjene, smrdljive hrane. Na stolihih so sedeli mrtvi meščani Ličke Rječice, na njihovih obrazih se je lahko videlo, da so umrli v velikih bolečinah, njihova koža je bila vijolične barve.

Nato se je policist obrnil proti Ivici in rekel: "Ti ljudje so se zagotovo zastrupili s hrano", in je vzel en kos mesa, da ga pregleda v laboratoriju.

Prišlo je še več ljudi iz drugega mesta, ki so pomagali zakopati telesa umrlih, da se ne bi širila bolezen, tako so ustvarili prvo pokopališče Ličke Rječice.

Ivica je vedel da se niso zastrupili s hrano, ampak ko je pokopal kosti iz gozda, so se njihove duše maščevale svojim morilcem pred odhodom na zadnje počivališče.

Ivica se je preselil v drugo mesto, ki je imelo pokopališče, Ivica je razumel, da smrti ne moreš pobegniti in da vsak od nas mora enkrat umreti.